

Sygn. akt VI GC 532/15 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Słupsku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca **SSR Grażyna Krywiel-Markiewicz**

Protokolant Marta Zięba

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015r. w Słupsku na rozprawie sprawy

z powództwa **J. W.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda J. W. kwotę 5 338,81 zł (pięć tysięcy trzysta trzydzieści osiem złotych 81/100) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 1 323,78 zł od dnia 16 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty,
- 1 460,01 zł od dnia 1 lipca 2014r. do dnia zapłaty,
- 2 555,02 zł od dnia 22 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty

oraz ustawowe odsetki od kwoty 500,00 zł (pięćset złotych 00/100) za okres od 16 kwietnia 2014r. do 23 grudnia 2014r.;

2. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 280,00 zł (jeden tysiąc dwieście osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI GC 532/15

UZASADNIENIE

Powód – J. W. dnia 2 stycznia 2015 r. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 5.838,81 zł tytułem sprzedaży narzędzi.

W uzasadnieniu wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał pozwanemu narzędzia – piły. Z tego tytułu wystawił faktury VAT. Pozwany, pomimo wezwania do zapłaty, nie uiścił należności wynikających z faktur VAT.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny pozwana została zobowiązana do zapłaty powodowi kwoty 5.383,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot oraz kwotę 1.273 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwana – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu oraz podniosła zarzut braku podstawy dochodzonego roszczenia. Pozwana podniosła, że powód nie udowodnił wysokości dochodzonych roszczeń i terminu płatności oraz wniosła o dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron.

Pismem procesowym z dnia 8 września 2015 r. powód cofnął pozew w zakresie kwoty 500 zł.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedał pozwanej narzędzia – piły. Z tego tytułu powód wystawił pozwanej faktury VAT, które wraz z towarem były dostarczane pozwanej za pomocą firmy kurierskiej. Pozwana potwierdziła otrzymanie przesyłki od powoda.

dowód: faktury VAT – k. 24,27,30; listy przewozowe – k. 26,29,32;

Z uwagi na brak zapłaty za dostarczony towar, powód wezwał pozwaną do uregulowania należności.

dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 25,28,31; zpo – k. 44;

Pozwana w dniu 23 grudnia 2014 r. uiściła (przelewem na rachunek bankowy) na rzecz powoda kwotę 500 zł tytułem faktury VAT ((...)).

dowód: potwierdzenie otrzymania przelewu – k. 43;

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym jest, że w przedmiotowej sprawie strony łączyła umowa sprzedaży.

Zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty zgłosiła zarzut braku podstawy dochodzonego roszczenia wskazując, że powód nie udowodnił wysokości dochodzonych roszczeń i terminu płatności.

W odpowiedzi na powyższe powód uzupełnił dowody i złożył dokumenty wskazane w liście dowodów, w postaci faktur VAT z dnia 01.04.2014 r., 16.06.2014 r. oraz 31.07.2014 r., listów przewozowych, wezwań do zapłaty. Następnie złożył potwierdzenie doręczenia wezwania do zapłaty oraz potwierdzenie otrzymania przelewu. Wniósł także o przeprowadzenie dowodu z dokumentacji księgowej pozwanej na okoliczność, że faktury objęte niniejszym pozvem zostały zaksięgowane, a tym samym, że pozwana potwierdza istnienie zdarzeń gospodarczych, które są objęte powyższymi fakturami VAT.

Na rozprawie z dnia 28 października 2015 r. Sąd zobowiązał pozwaną do złożenia odpisu rejestru (zakupu) faktur VAT za miesiące kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień 2014 r., pod rygorem uznania, że pozwana uwzględniła w rejestrze faktury VAT objęte pozvem. Pozwana nie wywiązała się z powyższego zobowiązania i nie przedstawiła odpisu rejestru (zakupu) faktury VAT za wskazane przez Sąd miesiące, wobec czego sąd uznał, że uwzględniła ona faktury wystawione przez powoda – będące przedmiotem sporu – w swoim rejestrze.

W tym miejscu wskazać należy, że utarte orzecznictwo sądowe wskazuje, że zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskalaby aktywnym działaniem. (patrz wyrok

Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2014r. I ACa 286/14, LEX 1511625). Co więcej, samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 1975 r., wydane w sprawie III CRN 26/75, opubl. LEX nr 7692). Nadto, zgodnie z obowiązującą procedurą cywilną nie do sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Innymi słowy sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.) – nie może on dopuszczać dowodu z urzędu, który nie był wskazany przez stronę, czy jej pełnomocnika procesowego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., wydane w sprawie II CKN 1322/00, opubl. LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., wydany w sprawie III CKN 567/98, opubl. LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., wydany w sprawie II UKN 182/98, opubl. OSNP 1999/17/556). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa bowiem na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Pozwana na etapie rozpatrywania sprawy przed Sądem Rejonowym w Słupsku nie podejmowała żadnych czynności procesowych i nie stawiała się na rozprawie, tym samym pozostała bierna w udowodnieniu swoich racji, a jej twierdzenia o braku podstawy roszczenia pozostały gołosłowne. Nie złożyła także oświadczenia o ewentualnym zaksięgowaniu faktur VAT, a także nie złożyła dokumentacji księgowej, do czego był zobowiązany. Takie zachowanie pozwanej, pozwala na przyjęcie, że pozwana faktury VAT zaksięgowała, a zatem uznaje fakt zaistnienia gospodarczych, które stanowią przedmiot wystawionych faktur VAT.

Powód zaś, wykazał zasadność swojego roszczenia przedstawiając wyżej wskazane dokumenty. Co więcej, wskazał, że pozwana w toku procesu uiściła należność w wysokości 500 zł, która została przez stronę powodową na poczet należności opiewającej na kwotę 1.823,78 zł. W związku z tym strona powodowa cofnęła pozew w zakresie dokonanej wpłaty.

Reasumując, analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że strony łączyła umowa sprzedaży, a roszczenie powoda jest zasadne, gdyż wykazał on zasadność swojego roszczenia – doręczenia przesyłek (przedmioty objęte sprzedażą) wraz z fakturami VAT.

Mając na uwadze przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wobec uznania, iż strony łączyła umowa sprzedaży, z której pozwana się nie wywiązała Sąd – na podstawie art. 535 k.c. w zw. z art. 481 k.c. – zasądził na rzecz powoda kwotę 5.338,81 zł stanowiącą cenę za nabyte towary wraz z odsetkami ustawowymi od poszczególnych kwot, z uwagi na opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego przez pozwanego.

Z uwagi na ograniczenie powództwa w zakresie kwoty 500 zł, Sąd – na podstawie art. 355 k.p.c. – umorzył postępowanie w tym zakresie, o czym orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku.

W niniejszej sprawie pozwaną należy uznać za stronę przegrywającą sprawę wobec czego, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu – wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. – jest on zobowiązany zwrócić powodowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną kwotę 1.280 zł składają się: opłata od pozwu – 63 zł, opłata od pełnomocnictwa – 17 zł oraz koszty wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 1.200 zł zasądzone na podstawie art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013 poz. 461 ze zm.).